

Skaaltale. Bispem hørte til de moderne gejstlige Prædikanter, der benyttede en let Konversationstone og udtalte Ord som „Kristus“ og „den hellige Aand“ med samme kammeratlige Ligefremhed som den, hvormed man omtaler sine Omgangsvener. Han sammenlignede først Emanuel med en Plante, der havde søgt sig en ny, nærende Jordbund, dernæst Menigheden med et stort Træ, i hvis Skygge og Læ Planten skulde vokse op, og endte med at nedbede Herrens Velsignelse over den ny Pagt, som her blev sluttet. Da Højtideligheden var tilende, forsamlede man sig ude paa Kirkegaarden, hvor Bispem hilste paa forskellige af Følget, idet han ogsaa ved denne Lejlighed viste Væver Hansen særlig Udmærkelse. Else takkede bevæget Bispem for den Ære, han havde vist hendes Datter og Svigersøn, og indbød ham til at deltage i Bryllupsgildet; men Bispem undskyldte sig med, at han maatte være i sit Hjem inden Aften; og da han havde faaet Ornatet ombyttet med sin Lærreds Kørefrakke inde i Sakristiet og endnu en Gang havde trykket Brudeparret og andre af de tilstedeværende i Haanden, satte han sig op paa sin Gig og rullede afsted.

Straks efter steg alle tilvogns, og under Piskesmæld foer Brudetoget hjemad. Mens man kørte ind i Byen, knaldede der Gæværskud rundt om fra Gaarde og Vænger, Hestene stejlede, og Kvindene paa Vognene udstødte smaa Skrig af Angst og Glæde. Udenfor Brudehuset stod fire Musikanter med Violiner og Horn og spillede op, hver Gang en ny Vogn standsede ved Porten for at aflæse Gæster. Der var gamle, stive Bedstefædre, og der var tykke, tunge Koner, som tre Mænd maatte hjælpe ned af Vognen, mens unge Piger med røde Flagrebaand i Nakken smilende hoppede ned i Favnen paa den første Karl, der bød sig til. Alle Vennerne baade fra Skibberup og fra Omegnen var bleven indbudte, Størsteparten af Ungdommen dog kun til Dansen. Selv „Gammel-Erik“ saaes at humpe om paa sin Søndagskrykke og med livsalig Mine indsnuse den Duft af nystegte Stege, der gennemtrængte Huset. Og Højskoleforstanderen, der paa Grund af Vindstille var bleven forsinket over Fjorden, havde nu indfundet sig tilligemed sin Jette, en høj, knokkelstærk Kvinde med blod-